

การแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำด้วยกำไลอิเล็กทรอนิกส์

กฤตพงษ์ พัชรภิญโญพงศ์^{1,*}

¹วิทยาลัยการยุติธรรม สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม

สำนักงานศาลยุติธรรม

Received: 7 July 2019

Revised: 24 July 2019

Accepted: 14 August 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำที่มีความสำคัญต่อภาครัฐ เพราะเป็นปัญหาที่ทำให้การลงโทษ มุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไม่ให้เกิดความผิดซ้ำและคืนกลับสู่สังคมได้อย่างแท้จริง ซึ่งการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำโดยการนำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดให้อยู่ในบริเวณจำกัด เป็นอีกวิธีหนึ่งที่เป็นการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ 2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ 3) ศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ วิธีการที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ การใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์ ลักษณะเป็นคำถามแบบปลายเปิดซึ่งเป็นกระบวนการที่ยืดหยุ่นและเปิดกว้าง ผลสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์และเชื่อมโยงข้อเท็จจริงในเชิงเหตุและผลเพื่อหาคำตอบในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่าการจัดการกับปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำโดยวิธีการนำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดนั้นจะช่วยลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือน รวมทั้งจะช่วยสร้างความมั่นใจและความปลอดภัยให้กับสมาชิกในชุมชน อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้ครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดแทนการส่งตัวเข้าไปรับโทษในเรือนจำซึ่งมีผลร้ายมากกว่าผลดี เช่น การใช้กำไลอิเล็กทรอนิกส์ในการควบคุมผู้กระทำความผิดให้อยู่ในสถานที่และเวลาที่กำหนด เป็นต้น

คำสำคัญ : การควบคุมผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังนอกเรือนจำ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว
กำไลข้อเท้าควบคุมความประพฤติ

*อีเมล: krittpongse.followme@gmail.com

Solutions to Problems and Difficulties Regarding the Implementation of Electronic Monitoring Device in the Custody of Outside Inmates

Drittpongse Phatcharapinyopong^{1,*}

¹ College of Justice, Judicial Training Institute, Office of the Courts of Justice

Received: 7 July 2019

Revised: 24 July 2019

Accepted: 14 August 2019

ABSTRACT

The present research study has been conducted based on the fact that prison is a place where culprits are legally punished before being released to the society in a more decent condition, disclosing the prison overflow problem, which directly affects most governmental sections. That is, an idea to implement new technologies for the custody of outside intimates is considered effective to keep them in confinement. The purposes of this research study were 1) to study the theoretic concepts regarding the custody of outside intimates; 2) to examine problems and difficulties regarding the custody of outside intimates; and 3) to seek solutions to problems and difficulties regarding the implementation of electronic monitoring device in the custody of outside intimates. The study was the qualitative one, in which an interview was employed. The interview contained open-ended questions, which were deemed flexible to various perspectives. The interview result was then logically analyzed in response to each research question. The results revealed that the use of electronic monitoring device is an effective solution to problems and difficulties regarding the custody and contributorily incurs a decrease in the numbers of intimates within the prison. Also, such a solution can bring the communities to confidence and safety, giving an opportunity to the intimates' families to take part in the behavioral betterment of theirs. This explicitly implies that keeping the intimates in confinement at the right place and timely manner is a great solution displaying more advantages than does imprisoning them inside.

Keywords: The custody of intimates, Outside intimates, Electronic monitoring device, Ankle bracelet

*Email: krittipongse.followme@gmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจำคุกนั้นถือเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์ต้องกระทำในลักษณะที่ไม่เกินความจำเป็น ทั้งนี้ปรากฏในข้อกำหนดระหว่างประเทศ เช่น กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง หลักพื้นฐานต่อการปฏิบัติกับผู้ต้องขัง หลักการว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลที่ถูกจำคุกในทุกรูปแบบ ฯลฯ ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เช่น สิทธิในการติดต่อกับครอบครัว สิทธิของผู้เป็นมารดาและเด็ก เป็นต้น ทั้งนี้ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำแห่งองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง (United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners) ค.ศ. 1957 ได้กล่าวถึงบริบทของการใช้ชีวิตของผู้ต้องขังในเรือนจำที่ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของกฎหมาย สังคม และภูมิลาเนาถิ่นฐานของผู้ต้องขัง เจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติต่อผู้ต้องขังทุกคนอย่างมีมนุษยธรรมรวมถึงเคารพศักดิ์ศรีความแตกต่างของความเป็นมนุษย์โดยไม่สามารถละเลย ไม่ว่าจะกรณีใด ๆ ทั้งสิ้น สิทธิผู้ต้องขังในฐานะที่เป็นมนุษย์และพลเมืองของประเทศ จึงมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับพลเมืองทั่ว ๆ ไป รัฐจึงต้องกำหนดกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครอง โดยเฉพาะสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่มีอยู่อันล่วงละเมิดมิได้ แม้ว่าจะถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพบางประการจากผลของการกระทำผิดนั้น

ปัญหาผู้ต้องโทษล้นเรือนจำเป็นปัญหาที่ภาครัฐต้องให้ความสำคัญ เพราะเป็นปัญหาที่ทำให้วัตถุประสงค์ของการลงโทษซึ่งมุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมิให้กระทำความผิดซ้ำและกลับคืนสู่สังคมได้อย่างแท้จริงไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ ประเทศไทยการลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายไทยใช้มาตรการลงโทษจำคุกเป็นหลักในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ซึ่งไม่เหมาะสมกับการกระทำความผิดบางประเภทและบางฐานความผิด เช่น กรณีการกระทำความผิดครั้งแรก การกระทำความผิดอาญาที่ไม่ร้ายแรง และการกระทำความผิดโดยพลาดไป การนำมาตรการลงโทษจำคุกในเรือนจำระยะสั้นมาใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดเหล่านี้ก่อให้เกิดผลเสียทั้งต่อตัวผู้กระทำความผิดเองและสังคมมากกว่าผลดี เนื่องจากผู้ต้องโทษจำคุกจะถูกปฏิเสธจากสังคมเพราะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี และการที่ต้องอยู่ในเรือนจำปะปนกับผู้กระทำความผิดร้ายแรงหรือผู้กระทำความผิดติดนิสัย ทำให้ได้รับการถ่ายทอดวิธีการในการกระทำความผิดรูปแบบใหม่ ๆ ติดตัวมา กลายเป็นอาชญากรโดยสมบูรณ์แบบ และอาจกระทำความผิดที่ร้ายแรงขึ้นกว่าเดิมเมื่อพ้นโทษแล้ว อีกทั้งรัฐต้องสูญเสียงบประมาณในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด รวมถึงการจัดสร้างเรือนจำแห่งใหม่เพื่อรองรับผู้ต้องโทษจำคุกที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นอีกด้วย

การควบคุมตัวผู้กระทำความผิดโดยใช้เรือนจำ เป็นวิธีการลงโทษที่ใช้กันอย่างแพร่หลายมาตั้งแต่ในอดีตเพื่อทดแทนการลงโทษด้วยวิธีการทรมาน ฆาตกรรม หรือเนรเทศออกจากชนเผ่า การใช้เรือนจำในยุคแรกเน้นการลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนและข่มขู่ขู่ขัง มุ่งประสงค์เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมเป็นสำคัญ ผู้กระทำความผิดควรถูกกำจัดออกจากสังคมเพื่อไม่ให้มีโอกาสกระทำความผิดได้อีก แต่ต่อมาในระยะหลังได้เปลี่ยนวัตถุประสงค์จากเดิมไปเป็นเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด อบรมให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับเข้าสู่สังคมและใช้ชีวิตอย่างปกติสุขได้ กิจกรรมที่จัดให้แก่ผู้กระทำความผิดในเรือนจำจึงเป็นลักษณะของการฝึกอาชีพ การให้การศึกษา เพื่อฟื้นฟูและเตรียมความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจให้แก่ผู้กระทำความผิดเมื่อพ้นโทษออกจากเรือนจำ

อย่างไรก็ตามแม้วัตถุประสงค์ในการควบคุมตัวผู้กระทำความผิดด้วยวิธีการจำคุกในเรือนจำนี้จะเปลี่ยนแปลงไป โดยมุ่งเน้นที่จะฟื้นฟูสภาพของผู้กระทำความผิดทั้งทางร่างกายและทางจิตใจก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้วด้วยสภาพความเป็นอยู่ของผู้กระทำความผิดที่ต่อโทษอยู่ในเรือนจำอย่างแออัด ได้ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจและร่างกายของผู้กระทำความผิด ทำให้เกิดความเครียด ก้าวร้าว และใช้ความรุนแรงมากยิ่งขึ้น อีกทั้งถูกกดขี่

เข้มแข็งจากผู้กระทำความผิดที่แข็งแกร่งกว่าและอาจเกิดจากผู้คุมซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนั้นแล้วในกรณีของผู้กระทำความผิดที่กระทำความผิดเป็นครั้งแรกในคดีที่ไม่ร้ายแรงหรือกระทำไปด้วยพลาดพลั้ง เมื่อได้เข้าไปอยู่ในเรือนจำเพื่อรับโทษจำคุกเพียงระยะสั้น ๆ ก็อาจได้รับการส่งสอนวิธีการประกอบอาชีพการงานอื่น ๆ จากผู้ต้องโทษในเรือนจำด้วยกัน ทำให้ผู้กระทำความผิดนั้นกลายเป็นอาชญากรอย่างแท้จริงได้

Jitsawang (1998) การควบคุมตัวผู้กระทำความผิดครั้งแรกหรือกระทำความผิดไม่ร้ายแรงโดยใช้เรือนจำจึงเท่ากับเป็นการสร้างอาชญากรขึ้นมาใหม่ และการใช้เรือนจำควบคุมตัวผู้กระทำความผิดทุกประเภท ยิ่งก่อให้เกิดปัญหาความแออัดในเรือนจำ มีการปะปนของผู้ต้องขังประเภทต่าง ๆ ทั้งผู้ต้องขังที่มีลักษณะร้ายกับผู้ต้องขังที่กระทำความผิดโดยพลั้งพลาด การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเหล่านี้ นอกจากจะเกิดความยากลำบากและดูแลไม่ทั่วถึงแล้วยังทำให้เกิดการปฏิบัติต่อคนที่มีลักษณะร้ายด้วยโทษเบาเกินไป และปฏิบัติต่อคนพลั้งพลาดหนักเกินไป ดังนั้น จึงได้มีการนำเอาแนวความคิดในการควบคุมตัวผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำมาใช้เพื่อให้การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดที่ไม่สมควรต้องเข้าไปรับโทษในเรือนจำ ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากปัจจุบันจำนวนผู้ต้องขังมีจำนวนมากเกินกว่าจะสามารถดูแลได้อย่างทั่วถึงตามสภาพเศรษฐกิจสภาพสังคมของประเทศ และนโยบายการปราบปรามอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ และทำให้ระบบราชทัณฑ์มีปัญหาในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้กลับเข้าสู่สังคมได้อย่างมีคุณภาพ จึงมีการออกพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ.2550 เพื่อปรับปรุงวิธีการขัง และจำคุกโดยกำหนดวิธีการหรือสถานที่ในการขังหรือจำคุกนอกเรือนจำ ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้ต้องขัง รวมถึงการปรับปรุงการดูแล การบังคับโทษจำคุก ปัญหาหนักโทษสั้นเรือนจำส่งผลให้กรมราชทัณฑ์ต้องประสบกับปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ไม่สมดุลกับจำนวนนักโทษ ทำให้การควบคุมผู้ต้องขังมีประสิทธิภาพที่ต่ำกว่ามาตรฐานจึงมีความพยายามนำมาตรการลงโทษระดับกลาง (Intermediate Punishment) มาใช้กับกลุ่มผู้ต้องขังที่ไม่สมควรถูกลงโทษจำคุก ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้เริ่มต้นขึ้นที่สหรัฐอเมริกา เนื่องจากมีปัญหาหนักโทษสั้นเรือนจำ ต่อมาในปี ค.ศ. 1990 สหรัฐอเมริกาจึงได้เริ่มต้นหามาตรการในการลงโทษที่เหมาะสมและเพียงพอกับการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดพร้อมกับการจัดการในเรือนจำร่วมกัน

แนวทางการนำมาตรการการลงโทษระดับกลางมาประยุกต์ใช้ในงานราชทัณฑ์ รูปแบบของมาตรการลงโทษระดับกลาง ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานราชทัณฑ์ มีรูปแบบดังนี้

1. การกักขังที่บ้าน (House Arrest หรือ Home Confinement หรือ Home Detention) ด้วยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring-EM หรือ Electronic Surveillance) เป็นการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดอยู่ในบ้านของตนเองทุกวันในช่วงเวลาหนึ่ง จะออกนอกบ้านได้เฉพาะกรณีไปทำงาน หรือไปเรียนและรับคำปรึกษาแนะนำ วิธีนี้มักใช้เป็นเงื่อนไขหนึ่งในการคุมประพฤติแบบเข้มงวดใช้ได้กับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่

การตรวจสอบการอยู่ที่บ้านนี้อาจตรวจสอบผ่านทางโทรศัพท์และการออกไปสอดส่องที่บ้าน หรืออาจผ่านทางเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ที่เรียกว่า การควบคุมด้วยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring - EM หรือ Electronic Surveillance) (Bartels and Martinovic, 2017) ซึ่งในปัจจุบัน มีการใช้อุปกรณ์อยู่ 2 ระบบ คือ ใช้ระบบคลื่นวิทยุ Radio Frequency (RF) หรือระบบกำหนดตำแหน่งบนโลก Global Positioning System (GPS) (Brennan, 2006) โดยการใช้อุปกรณ์กักขังที่บ้านแล้วควบคุมด้วย EM นี้จะมีการใช้ 2 แบบ คือ 1) การติดต่อแบบต่อเนื่อง (Continuous contact) ด้วยการส่งสัญญาณไปยังเครื่องรับที่ตัว ผู้กระทำความผิดตลอดเวลา เมื่อใดที่ผู้กระทำความผิดออกนอกเขตบ้าน อุปกรณ์จะส่งสัญญาณผ่านโทรศัพท์ไปยังศูนย์ควบคุม และ 2) การติดต่อแบบกำหนด (Programmed

contact) ด้วยการให้คอมพิวเตอร์จากศูนย์ควบคุม สุ่มโทรศัพท์ไปยังผู้กระทำผิดที่ถูกกักขังที่บ้าน เพื่อตรวจสอบว่า ยังอยู่ในบ้านหรือไม่ (Black and Smith, 2003)

ทั้งนี้ ประเภทของผู้กระทำผิดการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ต้องขังในงานราชทัณฑ์ ควรใช้กับผู้ต้องขังที่เตรียมตัวระยะสุดท้ายของโทษจำคุก โดยการพักการลงโทษ ผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนฝากขัง ผู้ต้องขังที่เป็นสตรีและคนชรา (Deuchar, 2011) และในส่วนของประเภทคดีของผู้ต้องขังที่ควรนำเครื่องอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการควบคุมตัว ได้แก่ ผู้ต้องขังทุกคดีที่มีกำหนดโทษไม่สูง ผู้กระทำผิดครั้งแรก ผู้กระทำผิดที่มีกำหนดโทษสูงในบางคดีที่ใช้โปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูควบคู่ไปด้วย ผู้กระทำผิดทางเพศ และผู้กระทำผิดในคดีเมาแล้วขับ เป็นต้น (Jones, 2014)

2 บ้านกึ่งวิถี (Halfway house) การบริหารงานบ้านกึ่งวิถีในประเทศไทย ควรเป็นที่พักอาศัยชั่วคราวของผู้พ้นโทษที่มีความเดือดร้อนเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยไว้ที่พักพิงโดยการใช้บ้านกึ่งวิถีในรูปแบบของการสงเคราะห์และให้บริการแก่ผู้พ้นโทษ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) การให้ที่พักอาศัยชั่วคราวแก่ผู้พ้นโทษ 2) ขณะที่พักอยู่ในบ้านกึ่งวิถีจะจัดหาอาหารให้สองมื้อ 3) ติดต่อจัดหางานให้ทำ 4) จัดส่งกลับภูมิลำเนาโดยจ่ายค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงให้ผู้พ้นโทษรายที่ได้รับความเดือดร้อน 5) ให้ทุนประกอบอาชีพตามความจำเป็น 6) ให้การสงเคราะห์ในเรื่องอื่น ๆ เช่น การให้คำปรึกษาแนะนำ หรือเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยก็ส่งไปรับการรักษาที่สถานพยาบาล เป็นต้น ดังนั้น ในการบริหารบ้านกึ่งวิถีจึงต้องบริหารงานเหมือนเช่น องค์กรทั่ว ๆ ไป กล่าวคือ จะต้องมีการวางแผน มีการจัดหน่วยงาน จัดหาคนเข้ามาทำงาน การอำนวยความสะดวกและการควบคุมให้บ้านกึ่งวิถี สามารถดำเนินงานให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการจัดตั้ง คือ การให้ความช่วยเหลือ การให้ความอนุเคราะห์แก่ผู้พ้นโทษที่เดือดร้อนได้อันจะเป็นการป้องกันมิให้ผู้พ้นโทษได้หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ดังนั้น ประเภทของผู้กระทำผิดบ้านกึ่งวิถีควรใช้กับผู้ต้องขังที่จะได้รับการปล่อยตัวพักการลงโทษ และลดวันต้องโทษจำคุก ผู้กระทำผิดครั้งแรก และไม่ใช่ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดโดยสันดาน

จากผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวผู้กระทำความผิดที่ถูกลงโทษโดยการจำคุกในเรือนจำ ทำให้แนวความคิดในการลงโทษผู้กระทำความผิดโดยใช้เรือนจำเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยมุ่งเน้นไปที่การฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของผู้กระทำความผิดให้มีความพร้อมที่จะกลับคืนสู่สังคมได้อย่างสมบูรณ์เต็มที่ภายหลังจากที่พ้นโทษแล้ว แทนที่จะมุ่งเน้นไปที่การแก้แค้นทดแทนความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำลงไปที่เรือนจำควรนำมาใช้กับผู้กระทำความผิดที่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อสังคมโดยรวมและไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้เท่านั้น โดยได้มีการนำมามาตรการในการควบคุมผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำมาใช้แทนการใช้เรือนจำสำหรับผู้กระทำความผิดบางประเภทด้วย

การควบคุมผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำเป็นมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ซึ่งอาจมีได้ทั้งก่อนและหลังที่ผู้กระทำความผิดจะถูกจำคุกในเรือนจำ มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดลดผลกระทบในทางลบอันเนื่องมาจากการใช้เรือนจำ ลดความแออัดยัดเยียดในเรือนจำ และประหยัดค่าใช้จ่ายของรัฐ (Prasert, 2010) “การควบคุมผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ” มีความหมายใกล้เคียงกับ “การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในชุมชน” ซึ่งเป็นการใช้มาตรการในการควบคุมและแก้ไขผู้กระทำความผิดแบบต่าง ๆ ที่ได้กระทำโดยคนในชุมชน โดยอาศัยทรัพยากรในชุมชนแบบต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการแก้ไขผู้กระทำความผิด (Jitsawang, 2006 cited in Torsirikulthong, 2007)

มาตรการที่จะนำมาใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดแทนการใช้เรือนจำจึงมีหลายรูปแบบ เช่น การไม่ฟ้องคดีโดยมีเงื่อนไข การทำงานบริการสังคม การกักขังภายในบ้าน การชะลอการฟ้อง และการควบคุมผู้กระทำความผิดด้วยกำไลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น (Kilgore, 2013) ทั้งนี้ สำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยม (The Positive School of

Criminology) ได้เสนอทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด (Rehabilitative Theory) มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดให้เป็นคนดีไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก โดยเน้นการวิเคราะห์หาสาเหตุว่าเพราะเหตุใดผู้กระทำความผิดจึงกระทำความผิด ซึ่งเมื่อพบสาเหตุที่แท้จริงแล้วก็จะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ตรงจุด ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่กลับไปกระทำความผิดอีก การกระทำความผิดเป็นผลมาจากอิทธิพลพันธุกรรม และปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคม โดยได้จำแนกอาชญากรออกเป็น 5 ประเภท คือ อาชญากรโดยกำเนิด อาชญากรจิตวิปริต อาชญากรที่เกิดจากอารมณ์ อาชญากรที่ทำความผิดเป็นครั้งคราว และอาชญากรติดนิสัยโดยสันดาน (Paterson, 2008)

ด้วยเหตุนี้ การลงโทษจึงต้องลงโทษให้เหมาะสมเป็นรายบุคคลไป แต่สำหรับผู้กระทำความผิดที่แก้ไขไม่ได้ต้องกำจัดไปให้พ้นจากสังคม เช่น การประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต เป็นต้น ผู้ที่กระทำหน้าที่ในการแก้ไขฟื้นฟูนั้น ควรจะต้องมีความรู้และความชำนาญในการแก้ไขสาเหตุที่เกิดขึ้นตามสาขาวิชาที่ได้ศึกษามาดำเนินการเพื่อที่จะได้แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้ตรงจุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ
3. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำด้วยก้าไลโอเลคโทรนิคส์

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ได้กำหนดกรอบและขอบเขตของการวิจัย ดังนี้ 1) การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary research) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารหรือการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary research) โดยการทบทวนแนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 2) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ด้วยการสัมภาษณ์ที่เป็นการกำหนดแบบสอบถามแบบปลายเปิด และ 3) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้พิพากษาชั้นต้น สังกัดสำนักประธานศาลฎีกา และผู้พิพากษาศาลจังหวัดแห่งหนึ่ง

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์โดยใช้คำถามเหมือนกันทุกคน

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและข้อมูลจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์และสนทนา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามสัมภาษณ์มาดำเนินการสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของแต่ละบุคคล และจัดลำดับความสำคัญและคุณลักษณะของข้อมูล เพื่อหาข้อสรุปจากแบบสัมภาษณ์ ด้วยวิธีดังนี้

1. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่จัดลำดับความสำคัญแล้วนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลทางเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะทราบถึงลักษณะ ที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ของข้อมูล

2. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และจากการศึกษาต่างๆ มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล ร่วมกันอย่างเป็นระบบ และนำไปสู่การเชื่อมโยงข้อมูลเข้าด้วยกัน แสดงความสำคัญของข้อมูลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์และ เขียนรายงานข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะไม่ใช้ข้อมูล ตัวเลข แต่จะเป็นข้อมูลเชิงพรรณนาที่มี “รายละเอียด” และ “ลึก” และมีการอ้างอิงโดยตรงเกี่ยวกับที่มาของข้อมูลไม่ว่าจะเป็นข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าหรือข้อมูลทางเอกสาร

ผลการวิจัย

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พ.ศ. 2558 ซึ่งมีผลใช้ บังคับตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2558 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวกำหนดให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือ อุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราว เพื่อแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำใน สังคม ปัญหาการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ปัญหาผู้ถูกดำเนินคดีซึ่งเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีในชั้นปล่อย ชั่วคราว ปัญหาความยากจนไม่มีเงินประกันตัวทำให้คนยากจนถูกควบคุมตัวเกือบทุกกรณี และเสียโอกาสได้รับ การปล่อยชั่วคราว ทั้งปริมาณผู้ต้องขังหรือผู้ต้องโทษในเรือนจำ มีปริมาณมากจนเกิดความแออัด ปัจจุบันประเทศไทย มีจำนวนนักโทษที่ถูกจำคุกประมาณ 260,000 คน จากเรือนจำทั้งหมด 143 แห่ง ขณะที่ความสามารถของเรือนจำใน การรองรับนักโทษนั้นอยู่ที่ 190,000 คน ดังนั้น แนวคิด ทฤษฎีการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำนี้จึงอาจช่วยระบายนักโทษออกไปคุมขังยังสถานที่อื่นเพื่อลดจำนวนนักโทษและความแออัดในเรือนจำ จึงมีการนำแนวคิดการลงโทษคนที่ กระทำความผิดอาญา โดยไม่ต้องจำคุกในเรือนจำ แต่ให้เปลี่ยนมาใช้วิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณา เขตของนักโทษได้ คือ ใช้อุปกรณ์รับส่งสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว หรือเรียกว่า กำไลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring; EM) ให้ผู้ที่อยู่ในระหว่างคุมประพฤติโดยไม่ต้องถูกขังในเรือนจำ

ปัญหาและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ

1. แม้ว่าการใช้อุปกรณ์ที่เรียกว่า EM หรือ “Electronic Monitoring” เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการควบคุม ผู้กระทำผิดแทนการจำคุกในเรือนจำ จะสามารถช่วยระบายนักโทษให้น้อยลงได้ แต่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นั้นจะมี ประสิทธิภาพ ความเที่ยงตรงเพียงพอหรือไม่ เทคโนโลยีย่อมเกิดข้อผิดพลาดหรือเกิดการฉ้อฉลขึ้นได้ รวมถึงอาจทำให้ คนไม่กลัวการกระทำความผิดเพราะวิธีการลงโทษไม่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพจนเกิดความทุกข์ทรมานเกินไป

2. หากมีการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการปล่อยชั่วคราวย่อมส่งผลกระทบต่อหลักเกณฑ์ การพิจารณาการปล่อยชั่วคราวที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเรียกหลักประกันและการกำหนดวงเงินประกัน โดยหลักการเมื่อศาลมีคำสั่งให้ใช้อุปกรณ์ EM ย่อมแสดงอยู่ในตัวว่า ศาลสามารถตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของ ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวจากการติดตามสัญญาณจากอุปกรณ์ EM ดังนั้น ความเสี่ยงหรือโอกาสที่ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวจะ หลบหนีไม่มาศาลตามนัด หรือไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น ในระหว่างปล่อยชั่วคราวย่อมลดลง การพิจารณา หลักประกันควรจะลดลงเช่นเดียวกัน หรือศาลอาจใช้ดุลยพินิจปล่อยชั่วคราวโดยไม่จำเป็นต้องมีหลักประกันก็ได้ ซึ่งโดยหลักการพื้นฐานแล้ว อุปกรณ์ EM สัมพันธ์กับความเสี่ยงในการหลบหนีหรือการก่ออันตรายประการอื่นของ ผู้ต้องหาหรือจำเลย

แนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของการควบคุมผู้ต้องขังนอกเรือนจำ

1. ศาลอาจแต่งตั้งให้บุคคลที่เหมาะสมและพร้อมปฏิบัติหน้าที่รับเป็นผู้กำกับดูแลผู้ถูกปล่อยชั่วคราวให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของศาลเพื่อป้องกันการหลบหนีและการก่อเหตุร้ายหลังปล่อยได้
2. ควรมีการปฐมนิเทศให้กับผู้ต้องหา โดยการอธิบายให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ศาลอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวเข้าใจเงื่อนไขของศาล ผลดีของการมาศาลและทำตามเงื่อนไขของศาล ตลอดจนผลเสียของการผิดเงื่อนไขของศาล มาตรการนี้จึงใช้กับผู้ต้องหาหรือจำเลยทุกคนที่ศาลอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวแล้ว แต่ก่อนที่จะให้เดินทางออกจากศาล และควรจัดทำโครงการคลินิกจิตสังคม เป็นการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องหาหรือจำเลยที่กระทำความผิด เพราะมีปัญหาทางจิต ตติยาเสพติด มีปัญหาครอบครัว มีปัญหาทางบุคลิกภาพ หรือเพราะความขาดแคลนเร้นแค้นจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือขั้นพื้นฐานจากรัฐ บุคคลเหล่านี้ควรถือว่าเป็นผู้ป่วยหรือเหยื่อของสภาพสังคม และหากกระทำความผิดเล็กน้อย สภาพความผิดไม่รุนแรง ก็ย่อมมีโอกาสที่จะแก้ไขฟื้นฟูให้กลับมาเป็นพลเมืองดีได้
3. ด้วยศักยภาพของเครื่องมือที่สำนักงานศาลยุติธรรมจัดหา สามารถตรวจสอบการเดินทางของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกสั่งใช้อุปรกรณ์ EM ได้ตลอด 24 ชั่วโมง น่าจะช่วยป้องปราม การหลบหนีหรือการก่ออันตรายประการอื่นได้ในระดับหนึ่ง แต่เพื่อเพิ่มขอบเขตของการตรวจสอบควบคุมและให้เป็นหลักประกันการมีตัวของ จำเลยและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมที่มากขึ้น ศาลสามารถใช้ดุลยพินิจกำหนดเงื่อนไขในการจำกัดการเดินทางเพิ่มเติมได้

อภิปรายผล

จากผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการลงโทษผู้กระทำความผิดโดยใช้เรือนจำ จึงได้มีการนำเอาวิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำมาใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เพื่อให้การแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่แท้จริง และลดผลกระทบต่อผู้กระทำความผิดลง ซึ่งวิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำนั้นมีอยู่หลายวิธี เช่น การทำงานบริการสังคม การชะลอ การฟ้อง และการควบคุมผู้กระทำความผิดด้วยกำไลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

1. การควบคุมผู้กระทำความผิดด้วยกำไลอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring: EM) เป็นการนำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดให้อยู่ในบริเวณจำกัด หรือไม่เข้าไปในบริเวณใด ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ซึ่งจะช่วยลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ สร้างความมั่นใจและความปลอดภัยให้กับสมาชิกในชุมชน อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟู พฤติกรรมของผู้กระทำความผิดแทนการส่งตัวเข้ารับโทษในเรือนจำซึ่งมีผลร้ายมากกว่าผลดีอีกด้วย ในระยะแรกได้มีการควบคุมผู้ต้องโทษด้วยการใช้กำไลอิเล็กทรอนิกส์โดยเน้นไปที่กลุ่มผู้ต้องโทษ 4 กลุ่ม คือ (1) ผู้ต้องขังชรา หรือป่วยเป็นโรคเอดส์ระยะสุดท้าย ไตวายเรื้อรัง มะเร็งระยะสุดท้าย หากจำคุกต่อไปต้องเสียชีวิตและต้องออกไปรับการรักษา เช่น ฟอกไตหรือฉายรังสีทุกสัปดาห์ (2) ผู้ต้องขังที่ต้องออกไปดูแลลูกและภรรยา หรือพ่อแม่ที่แก่ชรา ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ (3) ผู้ต้องขังที่เจ็บป่วยเรื้อรังและต้องเข้ารับการรักษาต่อเนื่อง และ (4) กลุ่มนักโทษที่มีเหตุทะเลาะการลงโทษ เช่น คลอดบุตร วิกฤตจิต

กำไลอิเล็กทรอนิกส์ได้นำมาใช้ในการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดในหลายความผิด เช่น การขับรถขณะเมาสุราหรือของมีนเมาอย่างอื่น การแข่งรถในทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ทำร้ายร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตลอดจนการลักทรัพย์ การบุกรุก การฉ้อโกงนักท่องเที่ยว และการทำหน้าที่เป็น มัคคุเทศก์โดยไม่ได้รับ

อนุญาตที่เกิดขึ้นในบริเวณท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ซึ่งผู้กระทำความผิดเหล่านี้ มักจะฝ่าฝืนเข้าไปในบริเวณห้ามเข้าตามคำสั่งศาลและกระทำความผิดซ้ำอีก ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทย

2. การคุมประพฤติ เป็นวิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างมีเงื่อนไข โดยผู้กระทำความผิดยังคงดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ภายใต้การควบคุมของพนักงานคุมประพฤติ มีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขปรับปรุง ผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลโดยไม่แยกตัวผู้กระทำความผิดออกจากสังคม ในขณะที่เดียวกันก็มุ่งที่จะป้องกันสังคม ให้ปลอดภัยด้วย โดยผู้ถูกคุมประพฤติจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ หากผู้ถูกคุมประพฤติไม่ปฏิบัติตาม เงื่อนไข ศาลมีอำนาจในการเพิกถอนคำสั่งและกำหนดการลงโทษที่ยังไม่ได้กำหนดโทษหรือลงโทษจำคุกซึ่งรอ การลงโทษไว้ได้

3. การปล่อยชั่วคราว คือ การอนุญาตให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยพ้นจากการควบคุมของเจ้าพนักงานหรือศาลตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ให้ถูกควบคุมไว้เกินความจำเป็นในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาล จะต้องพิจารณาถึงความหนักเบาแห่งข้อหา พยานหลักฐาน พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดี หลักประกัน ประกอบการขอปล่อยชั่วคราว พฤติการณ์ของผู้ต้องหาหรือจำเลย ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราว คำคัดค้านของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ โจทก์ และผู้เสียหาย ประกอบการ วินิจฉัยคำร้องขอปล่อยชั่วคราวด้วย ในการอนุญาตปล่อยชั่วคราวนั้น เจ้าพนักงานหรือศาลสามารถกำหนด เงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ถูกปล่อยชั่วคราว หรือกำหนดเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติเพื่อป้องกัน การหลบหนีหรือเพื่อปกป้องภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราวได้ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

แต่อย่างไรก็ตาม การนำกำไลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นวิธีการ ลงโทษวิธีการหนึ่ง ดังนั้น การนำมาใช้ควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในระหว่างการปล่อยชั่วคราว จึงเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลย เนื่องจากในระหว่างการปล่อยชั่วคราวนั้นยังไม่ได้มีการพิสูจน์ว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยกระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหา ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการเสนอแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว เข้าสู่การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยกำหนดหลักเกณฑ์ในการปล่อยชั่วคราวโดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวว่า จะสามารถนำมาใช้ได้ต่อเมื่อผู้ถูกปล่อยชั่วคราวยินยอม แต่หากผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ แม้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราว ยินยอมก็ไม่สามารถนำมาใช้ได้ จะนำมาใช้ได้ต่อเมื่อผู้ถูกปล่อยชั่วคราวนั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง หรือมีเหตุสมควรประการอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาและจำเลย

ข้อเสนอแนะ

ปัญหาผู้ต้องโทษล้นเรือนจำเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้วัตถุประสงค์ของการลงโทษซึ่งมุ่งเน้นการแก้ไข ฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไม่ให้เกิดซ้ำ และกลับคืนสู่สังคมได้อย่างแท้จริงไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ การนำมาตรการลงโทษจำคุกในเรือนจำระยะสั้นมาใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดครั้งแรก การกระทำความผิด อาญาไม่ร้ายแรง และการกระทำความผิดโดยพลาดไป ก่อให้เกิดผลเสียทั้งต่อตัวผู้กระทำความผิดเองและ สังคมมากกว่าผลดี ทำให้ผู้ต้องโทษจำคุกถูกปฏิเสธจากสังคม และกลายเป็นอาชญากรโดยสมบูรณ์แบบได้ อีกทั้งรัฐต้องสูญเสียงบประมาณในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด รวมถึงการจัดสร้างเรือนจำแห่งใหม่เพื่อ รองรับผู้ต้องโทษจำคุกที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการ ามาตรการในการควบคุมผู้กระทำความผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ เช่น การไม่ฟ้องคดีโดย

มีเงื่อนไข การทำงานบริการสังคม และการควบคุมตัว ผู้กระทำความผิดโดยใช้กำไลอิเล็กทรอนิกส์ มาใช้แทนการใช้เรือนจำสำหรับผู้กระทำความผิดบางประเภทอีกด้วย

การควบคุมตัวผู้กระทำความผิดโดยใช้กำไลอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วยตัวอุปกรณ์ส่งสัญญาณ (Transmitter Device) ตัวอุปกรณ์รับสัญญาณ (Receiver Unit) และศูนย์ควบคุมกลาง (Monitoring Center) ทำหน้าที่ในการควบคุมและสอดส่องตัวผู้กระทำความผิดให้อยู่ในสถานที่และเวลาที่กำหนด โดยประเทศไทยได้นำกำไลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุมผู้กระทำความผิดมาตั้งแต่ พ.ศ. 2556 โดยนำมาใช้ในการควบคุมผู้ต้องโทษ การคุมประพฤติ และการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในการกระทำความผิดบางประเภท เช่น การขับรถยนต์เมาส์ราหรือของมีนเมาอย่างอื่น การแข่งรถในทาง สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น

การนำกำไลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้สามารถเพิ่มความมั่นใจให้แก่สังคมได้ว่า ผู้ต้องโทษและผู้ถูกคุมประพฤติจะสามารถกลับตัวเป็นคนดี ไม่ก่ออันตรายต่อสังคม แต่หากไม่สามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก หรือหากผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีในกรณีของการปล่อยชั่วคราว ก็สามารถที่จะนำตัว ผู้นั้นมารับโทษได้โดยวิธีการอื่นที่เหมาะสมต่อไป นอกจากนี้แล้วควรนำกำไลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ควบคุม ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว และการกักขังแทนค่าปรับด้วย เพื่อปกป้อง คุ้มครองผู้เสียหายให้ปลอดภัยจากการถูกทำร้าย รัฐไม่ต้องสูญเสียงบประมาณในการดูแลผู้ถูกกักขังแทน ค่าปรับ ซึ่งมักเป็นผู้กระทำความผิดเพียงเล็กน้อย ไม่สามารถชำระค่าปรับได้เนื่องจากมีฐานะยากจน อีกทั้ง ผู้ถูกกักขังแทนค่าปรับเองก็สามารถที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคม ประกอบการงาน และใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวได้ ต่อไป เป็นการเปิดโอกาสให้ครอบครัวและชุมชนมีส่วนช่วยในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้กลับคืนสู่ สังคมได้อย่างสมบูรณ์อีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- Bartels, L., and Martinovic, M. (2017). Electronic Monitoring: The Experience in Australia. *European Journal of Probation, 9*(1), 80-102.
- Black, M., and Smith, R. G. (2003). Electronic Monitoring in the Criminal Justice System. *Trends & Issues in Crime and Criminal Justice, 1*-6.
- Brennan, P. (2006). Sex Offender Supervision with Satellite Tracking. *Sheriff, 58*(1), 42-44.
- Deuchar, R. (2011). The Impact of Curfews and Electronic Monitoring on the Social Strains, Support and Capital Experienced by Youth Gang Members and Offenders in the West of Scotland. *Criminology & Criminal Justice, 12*(2), 113-128.
- Jitsawang, N. (1998). Human rights of inmates are being violated. *Corrections, 46* (3), 20-35, in *Criminal Code (CSC)*, retrieved 20 November 2015 from: <http://web.krisdika.go.th/data/law/law4/%bb06/%bb06-20-9999-update.pdf>
- Jones, R. (2014). The Electronic Monitoring of Offenders: Penal Moderation or Penal Excess? *Crime, Law and Social Change, 62*(4), 475-488.
- Kilgore, J. (2013). Progress or More of the Same? Electronic Monitoring and Parole in the Age of Mass Incarceration. *Critical Criminology: An International Journal, (21)*, 123-139.

- Paterson, C. (2008). Commercial Crime Control and the Electronic Monitoring of Offenders in England and Wales. *Social Justice: A Journal of Crime, Conflict and World Order*, 34(3-4), 98–110.
- Prasert, T. (2010). *Imprisonment in places other than prisons*. Thesis of the Degree of Master of Laws Program. Bangkok: Thammasat University. (in Thai)
- Torsirikulthon, Y. (2007). *Problems with offenders without using a prison: a case study of the use of semi-trafficked houses in the criminal justice process*. Thesis of the Degree of Master of Laws Program. Bangkok: Ramkhamhaeng University. (in Thai)